

Mýtus zvaný Stínadla

Miloš Dvorský píše ve třetím vydání své knihy *Mýtus zvaný Stínadla* i o některých Foglarových inspiracích. Pár jsem jich také já zohlednil v knize *Fenomén Foglar* (2007) editované Ivem Jiráskem a konkrétně se jedná o vlivy Ludvíka Součka a André Laurieho. Podrobněji se o všem dočtete na stránkách 31-34 Dvorského knihy a klíčovou je zřejmě sekvence na konci románu *Dědic Robinsonův*. Je předobrazem nalezení Maxmiliána Drápa? Kdož ví, ale během posledního desetiletí jsem udělal další drobný objev a jím koriguji původní studii. Divím se jen, že s tím dávno nepřišel nikdo jiný.

Byl to totiž Conan Doyle, kdo napsal povídku *Zapečetěný pokoj*. Česky naposledy vyšla v knize *Z kroniky dobrodružství* (2013), předtím ve sbírce *Tajuplné příběhy* (1993), a citujme překlad Věry Kláskové: *Kdybych si nebyl vzal k srdci úředníkovu varování a neobrnil se proti šoku, nejspíš bych upustil lampu... Před sebou jsme měli stůl se židlí, kde seděl zády k nám člověk, jenž cosi psal. Jeho silueta a pozice, kterou zaujímal, vyhlížely přirozeně jako sám život, ale když na něj dopadlo světlo, zježily se mi vlasy hrůzou, protože měl černou, svráštělou šíji, jež nebyla o nic silnější než moje zápěstí. Na sobě měl vrstvu prachu – žlutý prach v tlusté vrstvě, ležící na vlasech, ramenou, na scvrklých rukách citronového odstínu. Hlava mu sklesla na hrud'. Na vybledlém papíře dosud spočívalo pero.*

Dojde-li i na čtvrté doplněné vydání *Mýtu zvaného Stínadla*, necht' je tam tedy vpraven i tento malý objev. Nemusel to být Laurie, kdo inspiroval scénu s Drápem. Mohl to být Doyle.

Osobně ale věřím spíš tomu, že spisovatel tento příběh vyslechl někde u táboráku. Vyprávěl to nejspíš některý člen jeho Dvojky. Ten hoch patrně neupřesnil, že povídačku napsal někdo konkrétní, a to se přece u ohňů nikdy nedodává, ne? Navíc...

Foglar mi přímo napsal dopis, ve kterém mě ujišťuje, že to tak bylo.

Závěrem jen jednu zajímavost – a vezměte si k ruce seriál *Rychlé šípy*.

Nyní nalistujte Hojera nesoucího „koremando" na poštu; jde o dvě pokračování z 30. srpna a 6. září 1940. Čím jsou zvláštní?

V momentě, kdy Jindra vidí v zrcadle ve výkladu chlapce ze Dvorců, kteří jej sledují kvůli onomu dopisu, je na uličních hodinách 16. 54. *Rychlý šíp* se dá na útěk, letí jako skutečný šíp, ale je obklíčen. Vběhne ale ještě do dvora nejbližšího bloku a jako kulka na pavlač, kde se poněkud infantilně pověsí na zábradlí. Příběhnuvším klukům nato až vyděračsky vyhrožuje „skokem do propasti“. Sebevraždou? Nevím, ale tu Jindra... skutečně skočí.

„Jako *Zorro Mstitel*,“ konstatuje jeden z pronásledovatelů. Není to ovšem narážka na verzi toho příběhu s Douglasem Fairbanksem, jak někde kdosi tvrdil, ale na už novější americký film s Tyrone Powerem (<https://www.csfd.cz/film/26417-zorro-mstitel/prehled/>). Ten viděl buď sám Foglar, anebo jeho matka, ale dozajista jej viděli někteří členové Dvojky. Vyprávělo se o tom nejspíš na schůzce. Zrovna jako se nejspíš vyprávěla na nějaké schůzce i povíadačka napsaná původně Doylem.

Na onu besedu klidně mohlo dojít i na týdenním letním *Táboře psanců* u moravského potoka Chvojnice; jenom jsem nezjistil, zda neměl *Zorro* v Protektorátu premiéru až koncem prázdnin. Ale fiktivní Jindra přece ten film možná ani nezná. Přesto šplhá po žebříku i střeše a hle, hodiny. Je 17. 55. Přestože honička nemohla zabrat víc než několik minut! Vysvětlení?

Hodina jednoznačně musela uplynout, a to mezi obrázkem číslo 6 (Jindra ještě na ulici) a obrázkem číslo 7 (Jindra obklíčen před průjezdem). Tam MUSEL být přímo filmový střih, jinak to není možné. Hodinová honička by se autorům na pouhou stránku časopisu nevměstnala. Ale proběhla. Dvorečáci štváli Hojera šedesát minut. Nebo snad ne? „Vyloučíte-li, Watsone, vše nemožné, pravda zbude, i kdyby byla sebenepřavděpodobnější,“ říká veliký Sherlock (a zřejmě i Hercule Poirot) a tohle je záhada i pro ně. Obrázky 8 až 15 znázorňují totiž honičku **uvnitř bloku** a nedají šanci pro celou hodinu běhu. „Mezera“ tu být nemohla, s jistotou jde o jedinou, krátkou a naprosto souvislou „akci“.

„Anebo máme jiné vysvětlení, doktore?“ odkašle si muž u krbu.

„Ano, Holmesi.“

„Nu?“

„Čas v Jindrově příběhu utíká pohádkově. Akceptujme autorskou nadsázku a licenci. Zjednodušení typické pro žánr komiksu.“

A je to pravda. I realistický příběh se musí občas uchýlit ke zjednodušující stylizaci a zkratce.